

„Nici prietenii nu mi-i ating,
Nici soarele, nici stelele, nici
luna.
Nu ating nimic.”

- Nichita Stănescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VII
Numărul 342
(6815/1380)

17 - 23 ianuarie 2018

Șpaga fiscală în cont... unic

Cezar Adonis
Mihalache

Primii care trebuiau să reclame ca ilegal și abuziv proiectul privind dreptul Fiscului de a reține în propriul folos „15 la sută din sumele recuperate”, adoptat de Guvern prin OUG, trebuiau să fie chiar angajații ANAF! Pentru că „șpaga” ce va fi întoarsă legal sub motivarea asigurării unui fond de premie „ca bonusuri pentru

procent din cei 15 la sută încasați la planul suplimentar nu li se va întoarce lor, pe cap de inspector fiscal, ci vor fi repartizați, după colectarea într-un „sac” unic (iar aici fiscul chiar își va da maximul de eficiență în colectare), nu au reacționat.

Vor munci mai mult, dar când vine vorba de mulțumirea șefilor, fără a mai fi nevoiți să-i „mulțumească” din propriul buzunar, ce mai contează, nu?! Și, în fond, doar nu o să dea cu sapa la un GAZ

statul înfigându-și gheara chiar în inima financiară a firmelor, nu în cea fiscală de după declararea și depunerea fișelor.

Or, dacă acei bani sunt ai statului, ei trebuie să rămână, într-un principiu coerent, corect și echitabil, tot ai statului și în cazul sumelor colectate suplimentar. Apoi, cine va plăti impozitul de 16 la sută pe sumele realizate suplimentar? Inspectorul fiscal constatatator sau cel ce va beneficia de premiere? Ori,

Guvernul izolează politic din nou Diaspora de România?

Ionuț
Țene

Devine evident că guvernarea de la București Diaspora e „oia neagră”, pentru care le strică jocurile politice dâmbovițene. Din păcate, la fiecare ciclu de alegeri parlamentare și prezidențiale Diaspora e umilită, batjocorită și împiedicată să voteze, ținând-o la cozi interminabile și rușinoase în fața ambasadelor și consulatelor pentru a nu se strica rezultatul electoral aranjat a priori din țară de către găștile transpartinice.

Instabilitatea politică de la București și extinderea corupției cu complicitatea unor interese multinaționale și cu implicarea unor ambasadori ce stau la masă cu „penalii” pentru a aranja afaceri oneroase împotriva intereselor economice românești ar putea arunca România în 2018 într-un nou ciclu electoral și organizarea de alegeri anticipate. De Centenar în loc să celebrăm 100 de ani de unitate națională în coeziune vom fi ocupați cu lupte politice sterile din care ies învingători interesele financiare ale unor mari puteri care ne oferă lecții ipocrite de democrație în alianță cu corupții din țară. Pentru că Diaspora ar putea încurca jocurile politice balcanice ale guvernărilor și efectele luptei anticorupției Guvernul Tudose se folosește de remanierea guvernamentală pentru a desființa Ministerul Românilor de Pretutindenii, cel care, pe lângă Biserică, ține trează conștiința națională, cultura românească și eficiență legătura instituțională cu românii din Diaspora.

PSD a convocat pentru luni 8 ianuarie Comitetul Executiv, o ședință în care se va proceda la restructurarea Guvernului. Premierul Mihai Tudose a prezentat un plan de restructurare a Guvernului, în cadrul căruia Ministerul Diasporei va dispărea, fiind comasat cu Ministerul Afacerilor Externe. Ministrul Diasporei, Andreea Păstârnac, este acum angajată într-o campanie de convingere a liderilor PSD că ministerul pe care îl conduce merită să rămână în viață. Umilirea românilor din străinătate de Centenar face parte dintr-un plan mai larg de a bloca Diaspora să voteze în caz de alegeri anticipate și coaliția PSD-ALDE să rămână la putere, iar lupta anticorupție să fie doar o marotă în slujba intereselor unor ambasade sau multinaționale? Diaspora este un bloc românesc compact care perpetuează identitatea

națională, conștiința culturală, demnitatea și spiritul democratic. Ca urmare, pentru găștile politice de la București subordonate unor interese de afaceri controversate din interior și exterior, Centenarul nu contează, iar Diaspora este o piedică în calea guvernărilor de a face ce vor. Teodor Meleșcanu, vechi și alunecos diplomat din perioada comunistă, este un specialist în manevrarea viitoarelor alegeri în stilul fostului ministru Titus Corlățean? Să ne așteptăm la noi cozi interminabile în fața secțiilor de votare din străinătate, pentru ca vocea Diasporei să nu se audă și să nu schimbe ecuația politică dâmbovițeană. De restructurarea Guvernului și desființarea Ministerului Diasporei se pare că nu e străin nici UDMR care sprijină alianța PSD-ALDE, când e vorba să încetinesc lupta anticorupție și de ignorarea Centenarului în străinătate?

La bursa zvonurilor, influentul vicepreședinte ICR va fi recompensat cu o frumoasă sinecură la ICR Viena?

Desființarea Ministerului Diasporei e un semnal că pentru guvernarea dâmbovițeană, românii din străinătate chiar nu contează. Bucureștii vrea să-i lase „orfani” pe românii din străinătate. Românii din Diaspora sunt izolați intenționat de România pentru că aceștia încurcă afacerilor camarilei politice dâmbovițene?

Unitatea națională nu e doar pentru compatrioții din țară, ci pentru toți românii din întreaga lume. A refuza legăturile cu românii din Basarabia, Timoc, Bucovina de nord, Ucraina, Europa, Israel sau America e un act de inconștiență politică și de ignorare programată a intereselor poporului nostru de către politicienii coruptibili, care afectează siguranța națională.

Fiecare român ar trebui să se opună desființării Ministerului Românilor din Străinătate, acest contribuitor și promotor, după Biserică, a legăturii și unității naționale pentru toți românii din țară sau de afară. Diaspora nu trebuie să fie izolată de România, pentru că este hârta de turnesol a primenirii, redeșteptării, regenerării și promovării identității noastre, precum și a singularității noastre europene.

angajați”, prin cei 15 la sută ce vor putea fi reținuți din impozite, taxe și contribuții, alte obligații fiscale accesorii stabilite de organele fiscale, contravaloarea sumelor încasate din valorificarea bunurilor confiscate de ANAF, sumele încasate din contravenții, din repararea unor prejudicii materiale, oricum nu îi va îndestula pe ei!

În fapt, este o formă mascată de constituire a unui fond de premiere aflat la dispoziția șefilor din ANAF care vor „repartiza” banii după propriile criterii, ca „premierii” ce vor converge în mod legal de acum abuzului în serviciu și discriminării, reinstaurând practic principiul „pâinea și cuțitul”.

Sigur, inspectorii care vor încăleca firmele cu note suplimentare de impunere, vor fi mulțumiți pentru că șefii lor vor fi la rândul lor mulțumiți cu o șpagă pe care ei, ca subordonați, nu vor trebui să o mai dea din propriul buzunar. Poate de aceea, fie și pe deplin conștienți că nici măcar un

de prestări servicii paralele fiscului, ci vor tăia note de constatare și amenzi.

Și totuși, doar prin faptul că au acceptat această modificare legislativă fără să se revolte, angajații fiscului sunt parte unei vinovății penale iminente. Pentru că, în momentul în care primul leu „colectat” dintr-o impunere, fie impozit „suplimentar”, fie o „rectificativă”, va intra în contul „unic”, de șpagă fiscală, pe numele unui inspector, chiar dacă nu el a beneficiat în mod direct de acel leu, fiind poate „repartizat” din sacul unic spre premiera altcuiva, acesta va fi un prezumtiv făptuitor a unei deturnări de bani.

Prin felul de colectare al TVA, prin metodologia specifică split TVA, ANAF a impus un principiu care, acum, se va întoarce împotriva angajaților lui. Acela că TVA-ul este al statului, de facto, la momentul emiterii unei facturi, nu de la declararea sumelor și vărsarea de către firme, adică după ieșirea sumei din conturile societăților,

între vărsarea în contul unic de șpagă ANAF și repartizarea „socialistă” trasată de un șef, impozitarea sumelor colectate suplimentar se va șterge de la sine din sarcina de plată a Fiscului?!...

Barbutul fiscal pe care guvernul l-a legalizat practic prin acest nou OUG, va fi apoi reclamat ca drept de aplicare și de alte instituții. Căci, dacă ANAF poate, de ce nu ar putea să implementeze o astfel de „șpagă” în cont unic și Poliția, și Jandarmeria, și Primăriile, și toate acele instituții cu rol de încasare?!...

Al cui a fost Mihai de Hohenzollern?

Vitalie
Pastuh

Ex-regele României a fost pe tron în două rânduri: constituțional – în 1927-1930 și neconstituțional – în anii 1940-1947. Deoarece în anii 1927-1930 dânsul era copil, țara era condusă de o regență. Pentru aprecierea istorică a valorii domniei lui herr Mihai putem considera doar aportul personal, dacă a fost, din anii 1940-1947. Cu mărimea și sensul aceluiași aport va rămâne în istorie ca ultimul rege din România.

Herr Mihai s-a născut la 25.X.1921 la Sinaia. Era fiul prințului moștenitor, al evreului mixt-german Carol (viitorul rege Carol II) și al prințesei greco-aiace Elena. Genealogie, câteva notițe semnificative. Tata Carol – fiul neamțului Ferdinand I de Hohenzollern Sigmaringen (rege al României) și al Mariei Alexandra Victoria de Saxa-Coburg și Gotha (prințesă a Marii Britanii și Irlandei).

Tatăl Carol (1893-1953) era un aventurier notoriu, sexoman celebru, care de două ori a renunțat la tronul României de dragul unor amante, pe care nu le putea tolera legislația românească și părinții insului. Supărat, Ferdinand I l-a numit pe fiul său Carol "ram putred al dinastiei" ce trebuie retezat, i-ar mama Maria a spus despre fiul Carol: "acest erotoman ne va nenoroci pe toți". Carol II a intrat în istorie ca cel mai corupt cap încoronat din Europa anilor 30. În timpul Primului Război Mondial, prințul moștenitor Carol a părăsit samavolnic frontul, unitatea militară pe care o comanda (lângă Tg. Neamț) și a plecat cu amanta Zizi Lambrino la Odesa, pentru a se cununa clandestin, împotriva voinței părinților lui Carol. La întoarcere, risca să fie împușcat de tribunalul militar. Însă Ferdinand doar l-a exilat pe câteva luni la mănăstire. Gest incorect. Alt dezertor ar fi fost împușcat. Dacă prințul Carol ar fi fost lăsat pe mâna tribunalului militar, istoria României interbelice avea să fie alta.

Mama lui Mihai, principesa Elena (1896-1982) era fiica regelui Greciei, Constantin I și a reginei Sofia (nemțoaică de Prusia). Elena disprețuia și ura poporul român (atitudine confirmată de contemporani)!

Bunica Maria (1875-1938), pe linie paternă, era fiica lui Alfred (duce de Edinburg) și a ducesei Maria (ficea împăratului Rusiei, Alexandru II). În căsătoria cu Ferdinand, cu 10 ani mai în vârstă, Maria nu a fost fericită.

Deficitul de dragoste psiho-sexuală conjugală îl completa cu

aventuri extraconjugale, descrise în memoriile contemporanilor. A avut un șir de iubiri păcătoase. Se afirma că ultimii doi copii, din șase, au fost concepuți cu Barbu Știrbey.

Bunicul pe linia paternă, Ferdinand I (1865-1927) era timid, nehotărât și bolnăvicios. El a decis și a trecut prin Parlament Legea îndepărtării prințului moștenitor Carol de la succesiunea tronului României. Carol rămase peste hotare cu amanta evreică Magda Grunberg-Wolf zisă pre românește Elena Lupescu, cu care se va căsători în anul 1947. A fost emis ordin ca cetățeanul Carol Caraiman – numele dat de tat-su, în loc de Hohenzollern – să nu fie admis în țară. Rege a fost numit baby Mihai, de 6 ani. Conducea Țării era asigurată de regență.

Lovitura de stat din 1930. După decesul (cancer) a lui Ferdinand I (1927), Carol coace planuri de acaparare a tronului României. Intră în cârdășie cu capii partidelor din România și sosește inopin și ilegal cu avionul la București (1930), la fel cum sosise mai târziu, pe același aeroport, în 1990, fecior-su, ex-regele Mihai... Cu complicitatea partidelor politice, a fost abrogată Legea excluderii lui Carol de la succesiunea tronului. Baby Mihai e detronat, Carol e ales rege al României – Carol II. Începe cea mai rușinoasă epocă din istoria României, marcată de fraude, corupție, hoții, scandaluri – "epoca Lupeascocrației", adică a dictaturii ibovnicei lui Carol II.

Conștiința infantilă-necoaptă și ambiția regalității a lui baby Mihai primară o lovitură psihologică puternică. Tat-su l-a detronat! Acei miniștri, care depuseseră jurământ de credință alteței sale baby Mihai, încalcaser cuvântul, jurând fidelitate lui taică-su. Sperjurul clasei politice de vârf din România l-a deprins cu ideea trădării ca lucru firesc și foarte folositor. Particularitățile copilăriei și adolescenței lui herr Mihai. Căsătoria părinților a fost scurtă și nefericită. Carol Hohenzollern suferea de 2 patologii sexuale – satiriazis (erotomanie cu necesități sexuale excesive) și priapism (stare de erecție a penisului prelungită în mod anormal, adesea dureroasă și necontrolată de ejaculare). El o bănuia de infidelitate pe soția sa, greco-nemțoaica Elena. A abandonat-o și a exilat-o la Florența. Ea se vedea cu baby Mihai o dată pe an. Atitudinea disprețuitoare față de români Elena a transmis-o fiului Mihai.

Copilăria lui baby Mihai a fost privată de

dragoste maternă. El, având ereditatea hohenzollernică șarjată, a crecut posac, închis în sine, sec la suflet. Ibovnica lui taică-su, evreica roșcată Magda-Elena Grunberg-Wolf, văzând atenția insuficientă a lui Carol II față de fiul neiușit, spunea: "Mihăiță, dacă dorești ceva de la tata, spune-mi – eu pot obține de la el orice".

Herr Mihai nu a primit instruirea psihologică, informațională și morală necesară pentru a fi rege. Nu a absolvit vreo facultate. Nu a fost instruit moral în spiritul dreptății domnești – cine să-l educe?! Exemplul potlogăresc-hapsân al tatei a fost model educațional convingător. Exemplul clarvorbitor al nelegiurii tatei, care a dat ordin să fie asinași legionarii, floarea tineretului român – fără judecată. Scopul principal al vieții tatei Hohenzollern – deținerea puterii ca modalitate de înavuțirea personală. Cu orice mijloace. Restul nu contează.

Ereditatea și tipul de personalitate al lui herr Mihai. Conform lui N. Iorga, dinastia Hohenzollern este evreiască și masonică, cu stigmat de tuburări psihiatrice exacerbate la fiece a patra generație. Ereditatea lui Mihai a fost compromisă genetic pe linia paternă. Dinastia Hohenzollernilor era una din cele mai hapsâne din Europa. Bunicul Ferdinand a fost o personalitate dizarmonică psihastenică. Tatăl – era un psihopat schizoid asocial și sexoman – "ram putred al dinastiei". Cu ereditate compromisă și traumatisme psihice din copilărie, herr Mihai întruchipa trăsătura definitorie a Hohenzollernilor – lăcomia fără margini și tulburarea de personalitate – psihopatia – de tip schizoid stenic, moștenită de la tat-su, însă fără erotomanie atât de vestită. Psihiatria pune în lumină următoarele particularități ale schizoidiei stenic: răceala emoțională, afectivitate aplatizată, pragmatism sec, insensibilitate vădită la normele sociale – până la ignorare deplină, incapacitatea de a manifesta simpatie și alte sentimente calde față de oamenii din jur, înclinări despotice evidente.

Alungarea nevrednicului Carol II din România (1940). Generalul Ion Antonescu l-a forțat pe Carol să abdice – ex-regele și camarila regală aduseseră țara în prag de dezastru. Herr Mihăiță, a fost pus rege în locul lui tat-su. Procedura de investire a lui Mihai I s-a făcut cu încălcări a legitimității constituționale: Mihai, în vârstă de 18 ani, "a fost proclamat rege fără depunerea vreunui jurământ pe constituție (abrogată la

acea dată) și fără votul de aprobare al parlamentului (suspendat, redeschis abia în 1946)". Deși a devenit rege cu concursul lui I. Antonescu, herr Mihai avea ciudă mocnită pe acesta – bărbat adevărat, cu voință puternică și experiență de om politic, care îl domina în decizii pe flăcăuanul-rege. Mihai I era sub supravegherea serviciilor de informații. Puterea reală aprținea lui I. Antonescu. Mihai I, din 1940 până la 23 august 1944, se simțea în umbra lui Ion Antonescu, fapt ce îl deranja nespun pe regele de paie. El pândea momentul descotorosirii definitive de mareșalul dominant. Herr Mihai dorea să se simtă rege cu adevărat, cum își închipuia el.

Domnia lui Mihai I (1940-1947). Întrebare firească: a fost el în fapte un rege mare, mediu sau pitic? Să vedem ce fapte bune pentru neam și țară a făcut regele Mihai I. Și după fapte să-l apreciem și să-l clasificăm. A repurtat el victorii militare, apărând Patria? A scos punga sa și a răscumpărat loturile de pământ de la străinii veniți în țară – ca străinii să nu stăpânească pământ românesc? A scos punga sa și a cumpărat tehnică militară nouă? A scos punga sa și a plătit ridicarea de școli, spitale, aziluri? A scos punga sa pentru a cumpăra îmrăcăminte și încălțăminte călduroasă militarilor români trimiși iarna, în hăinuțe subțiri să lupte în stepele geroase ale Donului și lângă Stalingrad? Nimic din toate acestea! A fost mic, mic de tot – la suflet și la os! Aprecierea istorică: Mihai cel Mic. Absent în fapte mărețe folositoare țării, enorm în ambiții personale. Tânărul rege Mihai nu avea față de români nici cel mai elementar simț de respect sau de simpatie. Ca și mama-sa, greco-nemțoaica Elena.

„Isprăvile” regelui Mihai I

Trădarea militară "Poarta lașului" sau Marea trădare de la Iași, din 20 august 1944, a comandantului Armatei a 4-a, general de Corp Armată Mihai Racoviță, savârșită în strânsă legătură cu Casa Regală și cu liderii Partidului Comunist. În prealabil, alogenul Emil Bodnăraș, trădător-dezertor al armatei române, uneltise, la Palatul regal (13 iunie 1944), deschiderea frontului românesc printr-o trădare militară, numită „Poarta lașului. Complotul regal-comunist și lovitura de palat de la 23 august 1944.

La 23 august, Mihai I l-a ademenit la Palat pe mareșalul I. Antonescu și pe Mihai Antonescu, care au fost arestați, destituiți, închiși în

safeul palatului, apoi, peste câteva zile, predat pe mâinile rușilor adversari. Complotul și lovitura de palat au fost realizate de Mihai I, camarila, împreună cu comuniștii "români". A fost arestat guvernul.

„În noaptea de 23 August, regele Mihai anunța la Radio că fusese semnat un armistițiu cu sovieticii (...) De fapt armistițiu nu a fost semnat până pe 12 Septembrie, la Moscova. (...) Dat fiind că nu se semnase armistițiu, toate trupele române, care se aflau pe frontul din Moldova și Basarabia și care încetaseră focul, după ordinul regelui Mihai, au fost făcute prizoniere de către ruși; soldații și ofițerii au plecat captivi către Rusia. Așa că a fost o capitulare și nu un armistițiu. Exista aici un rege care își preda armata dușmanului. În ce țară din lume poate fi găsit un șef de stat asemănător? Pe 20 Iulie 1945, i s-a decernat prin mareșalul Tolbukhin din ordinul lui Stalin „Ordinul Victoriei Sovietice”. Tristă onoare de a fi decorat de către dușmanul de moarte al poporului său!” (General Platon Chirnoaga, șef-adjunct al Statului Major al Armatei a III-a pe Frontul de Est).

Armele Armatei Române trebuiau – istoricește – întoarse împotriva fasciștilor, trecând astfel de partea Aliaților – însă în condiții onorabile, care erau obiectul tratatelor secrete cu sovieticii, duse de către trimișii lui I. Antonescu la Stockholm. Acolo era și un reprezentat al lui Mihai cel Mic, cu misiunea de a pune bețe în roate. Din zi în zi era așteptată telegrama despre consimțământul rușilor...

Herr Mihai cel Mic și camarila s-au grăbit cu complotul." Actul de la 23 August a fost opera colectivă a tuturor membrilor oligarhiei tradiționale, a monarhiei și a aparatului de stat, totuși luptând să-și salveze pozițiile avute timp de secole." (C. W. Forester). Lovitura de palat din 23 august a fost apreciată ca trădare. Componentele trădării regale de la 23 august: 1. Predarea în mâinile inamicilor ruși a comandantului forțelor armate ale României; 2. Ordinul dat de herr Mihai armatelor din Moldova să înceteze focul și să depună armele. Armata Roșie a luat prizonieri cca 150.000 de militari români, care au fost internați în lagăre din Siberia; mulți din ei nu s-au mai întors... 3. A amăgit țara că a încheiat armistițiu onorabil cu sovieticii." Armistițiu a fost încheiat mai târziu, în septembrie, fiind de fapt capitulare necondiționată. (urmăre în pagina 4 a)

Al cui a fost Mihai de Hohenzollern?

- urmare din pagina a 3 a -

Colaborarea docilă cu cotropitorii sovietici și pedepsirea celor declarați responsabili de dezastrul țării. Herr Mihai a subliniat, în repetate rânduri, dorința sa de a păstra pe deplin cele mai bune relații cu Guvernul sovietic. Persoanele naționaliste, patriotice din România au fost urmărite, puse în pușcării nu de ruși – ei rămăneau cu mâinile curate în fața Aliaților, ci chiar de regele Mihai I, prin odiosul decret promulgat de el la data de 20 ianuarie 1945 sub o „patriotică” mască – **DECRET- LEGE** ” Pentru urmărirea și sancționarea celor vinovați de dezastrul țării ”. Astfel, România, înainte de instalarea guvernului Groza, a intrat în epoca mistificărilor și terorii antinaționale. Erau urmăriți și încarcerati toți cei care luptaseră pe Frontul de Răsărit, care votaseră cu Antonescu. Purificarea elementelor de opoziție oponente. Justiția se transformase în mascaradă, ce imita voința poporului.

A refuzat grațierea ofițerilor care luptase pentru dezrobirea Basarabiei și Bucovinei.

Predarea destinului țării guvernului Petru Groza, constituit din evrei și alți alogeni antiromâni, cu etichetă de „comuniști”.

A refuzat grațierea mareșalului I. Antonescu, a lui M. Antonescu condamnați la moarte prin împușcare de către un simulacru de judecată dirijat de alogeni (de soția lui Saul Brukner vopsit ca ”Silviu Brucan”).

A creat falsa impresie în fața Aliaților că evoluția politică din România de după Război este democratică.

SUA și Marea Britanie au dezaprobat numirea de către Mihai a guvernului lui Petru Groza, pro-sovietic. Atunci herr Mihai a înscenat o „greva regală”, refuzând să sancționeze și să promulge deciziile Guvernului Groza, cerându-i demisia. Rușilor nu le-a plăcut de ” greva regală”, dar au tolerat-o un timp, din anumite raționamente. La urma urmelor, herr Mihai a încetat demonstrativa „grevă”.

Herr Mihai știa (citez un document american) ” că, așa cum noi (americanii – n.n.) am acordat deja adăpost generalului Rădescu, ambasada Statelor Unite putea acorda adăpost regelui și reginei-mame, dacă apărea necesitatea ...”. Însă necesitatea la herr Mihai așa și nu a apărut! De ce? Herr Mihai, cu studii medii, cunoșea prost istoria. Nu știa despre obiectivul revoluțiilor burghezo-democratice de desființare a monarhiilor. Nu știa că monarhia este o formă perimată de organizare a statului. Lăcomia de înavuțire și ambiția de a fi rege deplin, nestingherit de Mareșal, i-au întunecat rațiunea – el crezuse că rușii, pentru serviciile aduse lor, îl vor lăsa pe tron. Credea

că rușii comuniști vor tolera monarhia în țara supusă lor. Că va fi susținut de forțe apusene pe linia secretă.

Însă noii „aliați sovietici prieteni” și instrumentele lor din România l-au determinat frumusețel, materialicește corect, să semneze decretul de abdicare pe 30 decembrie 1947. România a scăpat în mod pașnic și comercial de regele hapsân și trădător. În aceeași zi, a fost proclamată Republica Populară. În sfârșit, a fost realizat un vechi obiectiv social românesc, de la 1848 rămas nerealizat.

Stranițetea aparentă a conferirii lui herr Mihai, în iulie 1945, a ordinului militar suprem sovietic „Pobeda” („Biruința”). De ce?

Doar România nu a fost recunoscută oficial ca țară cobeligerantă antifascistă biruitoare? României i-au fost impuse reparații de război în valoare de 300.000 de dolari. Acea biruință specială, apreciată de conducerea sovietică, a fost biruința regelui Mihai asupra intereselor poporului român la 20 și 23 august, acceptarea împușcării lui I. Antonescu și a colegilor, epurarea, în locul rușilor, a elementelor naționaliste românești, blagoslovirea guvernului xenocratic antiromânesc al lui P. Groza. Comerțul este comerț.

Herr Mihai iubea distincțiile, fără avea repulsie față de cele absolut nemeritate. Așa, el care nici armată nu făcuse, habar nu avea de arta militară, primi titlul de mareșal și comandant suprem al armatei române. El a fost decorat la 8 noiembrie 1941 cu toate cele trei clase ale Ordinului Mihai Viteazul, fiind singurul lor deținător, alături de mareșalul veritabil, Ion Antonescu.

În 1946, regele Mihai a primit din partea Statelor Unite Legiunea de Merit militar în grad de Comandant Șef. Oare pentru ce merit l-au răsplătit americanii (Truman)?! Meritul de a le fi trimis lor harta secretă cu câmpiile petrolifere ale României, pentru a fi ochite mai bine de bombele aviației americane? Comerțul este comerț.

Deci, Mihai I a abdicat la 30 decembrie 1947. Sosise momentul oportun. Condițiile oferite lui herr Mihai la abdicare – rodul negocierilor – erau foarte avantajoase și el a acceptat satisfăcut. Autoritățile noi au anunțat abolirea monarhiei și instaurarea republicii populare. Amin cu monarhia! Noua putere a transmis la radio înregistrarea proclamației regelui despre propria sa abdicare. În ședința extraordinară din 30 decembrie 1947 a cabinetului, Petru Groza a declarat următoarele: ”Doamnă și domnilor miniștri, vreau să vă comunic că actul acesta s-a făcut prin buna învoială. Regele a constatat – așa cum este scris aici – că instituția monarhiei era o piedică serioasă în calea

dezvoltării poporului nostru. Istoria va înregistra o lichidare prietenească a monarhiei, fără zguduiri – cum poate inamicii noștri ar fi dorit. Ca să utilizez o expresie a reginei-mame, poporul a făcut azi un divorț decent, și elegant de monarhie. Prin urmare, și actul acesta este la fel cu celelalte acte din istoria guvernării noastre. Vreau să se știe pre-tutindeni – și aceasta este foarte important – că lucrul acesta s-a făcut cu cuminenție, la timpul său. Noi mergem înainte pe drumul nostru, cu minimum de zguduiri la maximum de foloase. Vom îngriji ca fostul rege să plece liniștit, așa cum se cuvine, pentru ca nimeni să nu poată avea un cuvânt de reproș pentru acela care, înțelegând glasul vremurilor, s-a retras”. Herr Mihai colaborase cu sovieticii eficient, cu mult folos personal. Precum și 2 mătuși ale sale, numite ” mătușile roșii ale regelui”.

„Potrivit unor documente de arhivă, recent declassificate, ale ministerului britanic de externe, Foreign Office, când ex-regele Mihai a părăsit România, valorile sale financiare se ridicau la 500.000 franci elvețieni. Acestea ar fi fost, se pare, primite de la guvernul comunist, conform transcrierilor sovietice recent declassificate ale convorbirilor oficiale dintre Stalin și prim-ministrul român Petru Groza două vagoane de tren” (citată din presa românească). Ex-regele a mai scos din țară, cu o lună înainte de abdicare, 42 de tablouri ale marilor pictori occidentali. Ministrul URSS, A. Vâșinski i-a garantat pensie. Ulterior, regulat, de la București sosea trimisul guvernamental special, care îi aducea dolari pentru trai îndestulat.

În exil...

Mihai ar fi trebuit să fie recunoscător că nu a pățit-o ca Nicolai II al Rusiei... și alți regi, măturați de revoluțiile democratice. Fusesse căsătorit în 1939, la Azuga, cu evreica Nerissa Bowes-Lyon, apoi la 1948, ex-regele Mihai s-a căsătorit cu Ana de Bourbon-Parma. Ana, timp de 60 de ani, așa și nu a învățat o boabă limba română. Peste un timp de cutreierat lumea, cuplul s-a stabilit la Versoix, în Elveția, ulterior – la Aubonne. Copii: cinci fete. În Apus, herr Mihai a avut diferite afaceri proprii (companii, firme, a vândut mașini, avioane etc.). Semna pretențios: „Mihai al României”. Nu a fost, totuși, cuminte. Fiindcă visa ca România iarăși să încapă pe mâinile lui sau ale progenitrilor sale. Acesta era mobilul principal al vieții și acivității din exil al lui herr Mihai.

La 2 februarie 1989, ex-regele Mihai, mason cu grad înalt (precum relata presa timpului), a sfârșit-o public cu ”neutralitatea binevoitoare” față regimul republicii din

România. El s-a adresat la ONU cu cererea de a ataca militar România invocând ”drepturile omului”. Pesemne, ca mason cu grad înalt, el era la curent cu proiectul răsturnării ce urma să fie realizată în România în decembrie 1989... Cererea aventurierului cu planuri criminale a fost respinsă de ONU.

După Contraevoluția din 1989, în anul 1990, herr Mihai, cu pasaport diplomatic danez artificial, a încercat să intre în România... A fost întors înapoi de unde a venit.

Herr Mihai a fost oprit și între în Țară (cu excepția Paștelui din 1992) de Ion Iliescu – unicul merit al acestuia! Însă un alt trădător al intereselor României, alogenul Emil Constantinescu, la 1997, i-a redat lui her Mihai cetățenia română și o parte din fostele proprietăți. Pentru prima dată obținuse cetățenie română doamna Ana și cele 5 fiice. Apropo, Elena Lupescu, soția ex-regelui Carol II – cât de lacomă era ea, – însă spre deosebire de dna Ana, soția ex-regelui Mihai, nu a pretins să joace rolul de regină a României...

Despre „pretențiile fără de limite ale acestui personaj abject”, un ziar din România scria că Mihai: ”... s-a întors în țară cu aere de mare erou și pretenții materiale nerușinate. A revendicat castele, păduri, terenuri întinse, opere de artă și multe altele. Conform ziarului Atac, fostul rege e pe cale să devină posesorul unei averi de 2 miliarde de dolari. Lăcomia trădătorului e nelimitată pentru ca nici trădarea sa nu are margini. După ce a scos din țară înainte de abdicarea sa opere de artă pe care le-a vândut unor colecționari privați, lucruri dovedite de cercetătorul istoric Mihai Pelin, acum acest personaj mai are tupeul să dea romanilor lecții de morală, democrație și... patriotism”. „Ieri, 30 decembrie 2007, la împlinirea a 60 de ani de la abdicarea rușinoasă a fostului rege acesta își desemnează... ”succesor” la fantomaticul sau tron”.

Herr Mihai visa că Parlamentul României va vota legea lichidării republicii și introducerii monarhiei... Mihai se pregătise de atac: adunase din monarhiști înfomețați de înavuțire o „casă regală a României”. Pregătise și cap hohenzollernic pentru încoronare: fiica sa, madam Margareta Duda-Hohenzollern-Sigmarigen de Malta (?). Madam Margareta deja a însușit de la tat-su privirea glacială-disprețuitoare și buzele strânse, urât încheștate.

În martie 2016, „casa regală” a anunțat îmbolnăvirea lui herr Mihai de cancer și retragerea din viața publică. La 5 decembrie 2017, hapsânul și neobrăzatul neamț-evreogrec a decedat.

O himeră băntuie România și Moldova de Est – himera tronului „ramului pu-

tred” al Hohenzollernilor. Himera e relansată de vânătorii viitoarelor foloase de la lichidarea republicii și întronarea Hohenzollernilor, de unii dezamăgiți de ”democrație” și de bolânzii de „sindromul maiestății”.

Să comparăm cazul ex-regelui Mihai cel Mic cu cazul ex-împăratului Bulgariei, Simeon II. Ambii din dinastii germane. Ambii rămași fără de tron (herr Mihai – prin abdicare negociată convenabil, Simeon II – după abolirea monarhiei prin referendum). În exil, herr Mihai a urmat cursuri de brokeri, Simeon – a absolvit un colegiu militar american și Facultatea de Drept a Universității din Madrid. Herr Mihai cel Mic s-a autoîntitulat ”Mihai al României”, Simeon se numea normal – Simeon Borisov (după prenumele tatălui său). Herr Mihai Hohenzollern și de Malta a revenit în România cu scopul restaurării monarhiei, dl Simeon Borisov nu a avut velleitate restaurării monarhiei în Bulgaria. Hohenzollern-ul a revedicat pământuri, păduri, castele, opere de artă, bani, – dl Simeon Borisov a primit doar pământurile confiscate de puterea populară, locuind la o periferie a Sofiei, în castelul construit de bunicul său. Dl Simeon Borisov, sosit omenește în Bulgaria, a intrat în campanie electorală ca un cetățean de rând, a câștigat alegerile parlamentare și a fost prim-ministru al Bulgariei (2001-2005). Herr Mihai cel Mic nu a avut curajul să se prezinte electoratului roman în alegeri parlamentare, pe care, la sigur, le-ar fi pierdut. Dl Simeon Borisov nu a strâns strânsură de hiene monarhice și nu a organizat ” casă regală” pentru urmașii săi, herr Mihai a organizat așa pacoste antirepublicană. Apropo, dl Simeon Borisov are patru feciori, nimeni din ei nu pretinde să fie împărat în Bulgaria, iar herr Mihai cel Mic, cu 5 fete, în așteptare să le vină rândul la ”tronul României”, prima la rând fiind fiica, madam Margareta care vrea să fie regină... deocamdată, cu tutlul de ”custode al coroanei”. Ce fel de coroană? Coroana veche de oțel – din Muzeul Național de Istorie – sau confecționată în fierăria împăratului Cioabă?

Însă această confecție a madam Margareta, fie realizată la împăratul Cioabă, fie realizată pe insula Malta, este chip de păstrat acolo, unde înălțimea sa Cioabă își păstrează însemnele sale regale ori în orice muzeu de curiozități și năstrușnicii. Fără a fi nevoie anual de 28 de milioane de euro pretinse de la poporul roman de către pofta nerușinată a ”casei regale” – pentru întreținerea ”custodiei coroanei”...

Deci, e clar – herr „Mihai al României”, Mihai cel Mic nicidecum nu a fost al României, ci al Mamonei! La fel și progeniturile.

Intrarea în adormire (!) sau ultimul mare „șorț” isărescian...

Cezar Adonis
Mihalache

Când cu portofelul bugetar aproape gol, ca perspectivă, și insuficient pentru ziua de mâine, premierul a venit și a spus un „NU” hotărât oricărei relații cu FMI, în sensul unui posibil împrumut pe viitor, totul a sunat ca un anunț suicidar. Nu al Executivului, nu al clasei politice aflate la guvernare, ci al țării. Un „NU” atât de dușmănos încât ar fi fost de așteptat ca fondul să pună lacătul pe biroul de la București. Sigur, atacurile lansate de același premier și la adresa băncilor din România erau un semnal că „portofelul” pentru o guvernare pe datorie va fi pus la ușa fiecărei bănci subsidiară care mai vrea să facă afaceri aici. Iar proiectul nu suna rău nici pentru bănci... Pentru că Statul rămâne cel mai solvabil client al unei bănci comerciale...

Ce nu au prevăzut băncile, cu mici excepții, a fost faptul că Statul va forța impunerea unor limite de dobândă la care să se împrumute. Că foamea va fi mare, nevoile de acoperire ale exceselor populist-salar-

iale uriașe, iar guvernul nu se va putea împrumuta la dobânzile de până acum!

Dar cum să forțezi o bancă să-și „vândă” marfa la prețul pe care îl vrea clientul-stat? Cum să impui un nivel maxim al unei dobânzi care să fie ridicol de mică?

Aici a intervenit șicanarea de către premier a Băncii Naționale, forțarea acesteia de a intra într-un joc în care nu avea ce să caute, prin alinierea guvernatorului BNR la linia de solicitări a guvernanților. Sigur, însăși prezența lui Mugur Isărescu în fruntea BNR a reprezentat o vulnerabilitate pentru independența Băncii Naționale pe care premierul și clasa politică doar au speculat-o!

Și nici nu mai contează cum l-a „alinat” Mihai Tudose pe cel de neatins până mai ieri! Esențial este că dintr-un guvernator independent, Mugur Isărescu pare a se fi transformat într-un mieluşel la poarta Executivului. Iar aici este și „cheia”. Pentru că, în loc ca în viitorul apropiat, Guvernul, prin Ministerul de finanțe, să antameze discuții cu fiecare bancă importantă pentru a

stabili cea mai mică dobândă de împrumut posibilă pentru nevoile statului, executivul a mers direct la cel ce ține frâiele sistemului bancar. Și care aproape trei decenii a tăiat și a spânzurat, a decapitalizat sistemul românesc, a eliminat pe cine și cum a vrut, prioritar băncile românești autohtone, iar acum a devenit la rândul lui o marionetă în mâinile unui alt păpușar.

Evident, nici guvernatorul Isărescu nu poate impune băncilor comerciale să împrumute Statul, pentru nevoile acestuia de finanțare, la cele mai mici dobânzi posibile. Pentru că băncile nu sunt societăți caritabile! Dar are la îndemână controlul celui mai important „capital” al sistemului bancar. Clientii. Pentru că, în fond, și în cazul băncilor se aplică regula de aur a economiei de piață: mai importantă decât fabrica este piața de desfacere. Fără o piață, „marfa” nu poate fi vândută, iar lucrurile sunt similar aplicabile și în cazul băncilor, a căror marfă, banii, exact asta reprezintă: o marfă...

Dar cum să determini băncile să-și îndrepte de bună voie „marfa”, când

va avea nevoie guvernul, spre nevoile statului, atât la nivel de „cantitativ”, cât și ca „preț” de vânzare?

Aici intervine poate cel mai mare matrapazlâc, probabil ultimul, al actualului guvernator. Căci după ce va fi fost folosit pentru a condiționa sistemul bancar din România, va urma și mult întârziata „pensionare” a acestuia (sau, pentru cunoscători, intrarea în adormire, având ca preț al „eliberării” o utimă manevră)...

Așa se explică și recenta ieșire, extrem de rigidă, a lui Mugur Isărescu de a anunța posibilele noi condiții în care populația se va mai putea împrumuta de la bănci. Un anunț cât o amenințare, guvernatorul vorbind despre impunerea unui grad mult mai mic de îndatorare raportat la veniturile fiecăruia, astfel încât să fie tot mai puțini clienții pentru „marfa” băncilor... Or, în acel moment, banca, pentru propria-i supraviețuire, va trebui nu să se reorganizeze prin restrângere cheltuielilor, multe fiind deja la un prag minim care le permite funcționarea, ci să accepte condițiile clientului Stat.

Rămâne însă un joc

riscant. Dar așa se întâmplă când lucrurile sunt duse la limita disperării. Iar când guvernul va fi disperat în a face rost de bani pentru pensii, dar și pentru salariile bugetarilor, indemnizațiile parlamentarilor și felurite alte sporuri scoase din pixul inconștienței, totul se transformă (față de soarta țării, ca dezvoltare pe un termen deja foarte lung) într-un risc aruncat în spatele populației.

Vor putea băncile să împrumute statul la nevoile pe care acesta le va avea? Sau poate era mai bine, fiind vorba de neintrarea țării în incapacitate de plată, să se mențină un ton echilibrat cu FMI? Asta dacă guvernanții mai sunt interesați să mențină țara în funcțiune și spre sfârșitul mandatului lor, atât cât le-ar ajunge artificiile de forțare a unor împrumuturi doar pe seama băncilor din România.

Altminteri, nu doar Mugur Isărescu își va fi găsit „nașul”, ci însăși țara, ba în termenii unei adevărate popririi a viitorului.

Pedofili și detractori...

George
Alexander

Se pare că, nici după grozăvia, șocul, dezgustul pe care l-am suportat toți, când am văzut această brută, eugen stan, agresând sexual copii, nu suntem capabili să lăsăm mizerabilele jocuri politice la o parte și să facem dreptate...

1. Ne place, nu ne place, Poliția română este o cloacă, unde neaveniții își dau mâna, protejându-se reciproc, căci omerta „Cosei Nostra” este adânc înrădăcinată în toate structurile poliției, iar oamenii nu sunt interesați să facă dreptate, ci să acopere numai urmele... Cum se explică faptul că polițistul pedofil și-a putut face de cap, cu binecuvântarea colegilor și a șefilor!, atâția ani de zile în care dovezile, martorii, victimele – copii nevinovați!, au fost încă o dată siluiți de Poliția Română?! În orice stat civilizată, toate aceste capete seci, de la cele mai joase eşaloane și până sus, în vârf, ar zbură! Ar fi dați afară, imediat!, din poliție și deferiți Justiției! Pentru că trebuie să răspundă și penal!

2. Putregaiul acesta, cangrena s-a întins cam peste tot. Cu o așa subcultură enormă, întreaga Poliție română ca organizație trebuie reformată. Poliția nu are rutine îndeajuns de bune, nu analizează în spirit critic propria muncă, nu-și

promovează oamenii onești și capabil, ci, dimpotrivă, detractorii! Nu poți să te scuzi, băgându-ți capul, la infinit, în nisip. Cazul acesta nu este izolat. Cine ne poate garanta nouă că este vorba numai de un pedofil polițist și nu de o întreagă rețea, așa cum s-a descoperit și în alte țări?! Amintiți-vă de Belgia, Norvegia, etc., etc.! Tăiați în carne vie, oameni! Faceți dreptate și

deparazițați structurile Poliției! SĂ PLECE TOȚI!

3. Să acceptăm adevărul! Dacă tatăl copiilor nu ar fi postat pe facebook imaginile cu pedofilul, Poliția ar fi mușamalizat din nou cazul! Lucrul acesta ar trebui să ne dea de gândit... Când ne unim, când suntem

mereu că doamna Dan a fost o „secretară”? E ca și când ai spune că un muncitor, o femeie de serviciu, un țăran nu se pot ridica niciodată deasupra condiției lor, ei trebuie numai să moară, Țara nu are nevoie de ei, ci numai de titrați, academicieni, de indivizi

solidari, nici măcar tăvălugul mafiei nu poate trece peste noi!

4. Nu etichetez oamenii și nu-i împart în buni sau răi după crezul politic! Eu cred că, indiferent de partidul din care face parte, fiecare om trebuie apreciat pentru CEEA CE ESTE! (Dacă este, întra-adevăr!). Ministrul Carmen Dan este atacat suburban. De ce țin unii să ne reamintească

care și-au cumpărat rangurile și ne impresionează prin tinichelele lor! Din proprie experiență, vreau să vă spun că, uneori, a trebuit să dau afară, în Norvegia, profesori cu două-trei „master-grader”, pentru incapacitate!, angajând temporar, în funcțiile lor, oameni simpli, asistenți, care au funcționat mult mai bine! Lucrurile sunt, relative, deci! Cu excepția aceluia nefericit

„decât”, mesajul doamnei ministru Carmen Dan a fost de bun-simț și la obiect. Să nu mai politizăm lucrurile!

5. Premierul Mihai Tudose vrea, dar nu poate!... Nu că nu l-ar lăsa domnul Dragnea sau alți aliați, „Statul paralel”... El este tipic politicianului român, fiindu-i imposibil să se desprindă de dogmele lui, de experiența sa și de ce a văzut în juru-i! În interviul de la Antena 3, domnul Tudose a spus și lucruri cu care sunt de acord, dar a bătut și câmpii, greoi, hâtru, fără prea multă viziune și discernământ... A înfierat-o pe minștra Dan, ceea ce nu prea e corect – Rufe murdare nu se spală în public!- a trimis săgeți în diferite direcții, a vorbit, povestit, etc., etc., presărând aluzii... Nu știu de ce, ascultând, mi s-a tot întărit convingerea că, prin astfel de politicieni, România rămâne cu o sută de ani, acolo unde este... În urma altora! Soluția este... OAMENI NOI! Care să fie mânăți de cel puțin trei lucruri... CHARACTER, COMPETENȚĂ, PATRIOTISM...